

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag angaaende Behandlingen af Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelsen over de Beløb, som Københavns Frihavns-Aktieselskab i Aaret 1926 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

Formanden: Mit Forslag gaar ud paa, at Forslaget til Beslutning underkastes 2 Behandlinger efter Reglerne for Lovforslags første og anden Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, er dette Forslag vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Aldersrente.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4397; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2357).

Sagen sattes til Forhandling.

Martin Hansen: Det Forslag til Lov, som i Dag ligger paa Tingets Bord, og som indeholder en Ændring af Aldersrenteloven, er jo et Led i den store Kæde af Besparelsesforslag, som den højtærede Regering har fremsat for det høje Folketing, og skal ses som et Led i Arbejdet paa at faa bragt Udgifterne ned, saavel for Staten som for Kommunerne. Jeg maa maaske have Lov til som Indledning blot at pege paa, at da vi i Efteraaret behandlede Finanslovsforslaget, havde jeg Lejlighed til at udtale, at hvis man overhovedet tog det alvorligt med at spare, var det nødvendigt, at man beskæftigede sig saavel med Lønningslovene som med den sociale Forsorg, og det udtalte jeg ud fra den Betragtning, at alene Lønningsudgifterne paa Statens Driftsbudget og Udgifterne til social Forsorg udgør langt over Halvdelen af Statens Driftsudgifter, og hvis man derfor ikke vil røre ved disse to Poster, vil det egentlig være omsonst at begynde paa at nedsætte Udgifter, thi saa vil man intet virkeligt Resultat naa. Men naar man staar overfor at skulle spare paa de sociale Udgifters Omraade, gælder det selvfølgelig om, at det Hovedsynspunkt bliver lagt til Grund, at man ikke kommer til at gøre dem Skade, der har lidet eller intet og derfor ikke er i Stand til at bringe deres Levelfod længere ned, end den allerede er. Dette maa være Hovedsynspunktet,

naar vi behandler de sociale Love, og hvis det gælder i al Almindelighed, gælder det i Særdeleshed, naar Talen er om de gamle, hvis Arbejdsevne bliver stadig ringere og ringere, og som derfor vanskeligt vil kunne erhverve synderligt.

Det gjorde mig ondt forleden Dag at høre det ærede Medlem Hr. Stauning rette et saa voldsomt Angreb saavel mod Regeringen som selvfølgelig ogsaa mod Partiet Venstre for den Stilling, de havde taget til Aldersrenten. Jeg maa maaske have Lov til at citere et Par Udtalelser. Det ærede Medlem sagde: „Jeg nævner Angrebet paa de gamle, dem, der har slidt et langt Liv. Dette Angreb er jo i den Grad i Strid med Humanitet, at man forbavses over, at nogen vil lægge Navn til et Lovforslag som dette. Det kan jo kun være de mest hadefulde Følelser overfor Underklassen, der dikterer en Lovgivning som denne“, og senere siger det ærede Medlem, at „denne Lov om Aldersrente, som man altsaa nu søger at revidere i en brutal og hensynsløs Aand, er vedtaget saa sent som i Juli 1922 og traadt i Kraft det følgende Aar, den 1. April 1923“. Man maa faa det Indtryk ved at høre det ærede Medlem, at det ganske særlig er dem, der har det ringest, man her søger at tage noget fra, at man søger at skabe ringere Vilkaar for dem, der i Virkeligheden har mindst at staa imod med; men dette er fuldkommen urigtigt, hvad jeg om et Øjeblik skal komme nærmere tilbage til. Forholdet er netop det, at Lovforslaget, som det er forelagt, aabner Mulighed for, at de ringest stillede kan faa, hvad de har behov.

Det er jo ikke første Gang, vi staar overfor en Forhandling om Ændring af Aldersrenteloven. Loven havde i Virkeligheden kun bestaaet godt et Aars Tid, da det første Forslag til Ændring af den blev fremsat. Der blev allerede i Efteraaret 1923 ved privat Initiativ, af den socialdemokratiske Gruppe, fremsat et Forslag til Ændring af Aldersrenteloven, og den Gang klattede man ikke med det; man gik endog saa vidt, at f. Eks. et Ægtepar i Alderen 68 Aar her i København meget vel kunde have en Kapitalformue af 30 000 Kr. og dog faa 100 Kr. i Rente og lige saa meget i Dyrtidstillæg. Der blev ikke noget ud af dette Forslag, men Aaret efter, i 1924, blev der fremsat et nyt Forslag. Den Gang var Socialdemokraterne jo blevet Regeringsparti; og naturligvis har de følt sig forpligtede til som Regering at fremsætte et lignende Forslag som det, de som Oppositionsparti havde fremsat; men de gjorde det rimeligvis i Haab om — det er i alt